

แค่ 'แพะ' ผู้ตกเป็นเหยื่อในระบบยุติธรรม

เกริ่น

1

จันทร์เสี้ยวลอยเหนือตึกสูงๆ ต่ำๆ หนาแน่นบนเส้นขอบฟ้า ดูเชือกโก้ไม่รวกที่ผูกเหนือดิน แสงไฟในเมืองทำให้แลเห็นมันเพียงรางๆ ชาวเมืองหลวงน้อยคนสนใจมองดวงจันทร์ แต่หล่อนผู้ผ่านชีวิตวัยเด็กในชนบทมองเห็นจันทร์บนฟ้าเสมอไม่ว่าในฤดูกาลใดหรือหลบซ่อนในมุมใต้ของราตรี หล่อนรู้ว่าจันทร์ดวงนี้ชอบเล่นซ่อนหา บางคืนมันซ่อนตัวอยู่หลังตึกสูง บางราตรีจำแลงรูปเป็นเส้นโค้งบางเหมือนหญิงสาวที่รีดไข่ม้วนจนเอวกิ่ว บางคำคืนก็ลอยหน้าลอยตากระจ่างกลางฟ้า แต่ส่วนใหญ่ไม่มีใครสนใจมองมัน เหมือนเคียวเก่าดำหมักซึ่งเจ้าของทิ้งไปแล้ว

ลมเย็นขึ้นกว่าทุกวัน ฝนที่เทลงมากะทันหันช่วงหัวค่ำทำให้พื้นถนนยังเจิ่งน้ำอยู่ นาฬิกาที่ข้อมือหล่อนบอกเวลาสามทุ่มยี่สิบ หล่อนเดินไปตามทางเท้าที่แตกเป็นทางเหมือนแผ่นดินถูกแดดเผาจนแตกกระแหง หล่อนกำลังเดินกลับที่พักหลังจากซื้อของจากร้านสะดวกซื้อที่ปากซอย ระยะทางราวสองร้อยเมตรไม่ยาวนานนัก สำหรับการเดินในคืนที่ไม่ร้อน แสงไฟจากตึกใกล้ๆ สะท้อนเงาร่างผู้หญิงคนหนึ่งในน้ำก่าออกไปพร้อมกับหล่อน หล่อนเดินมาตลอดชีวิต การมาถึงจุดที่หล่อนอยู่ที่นี่ไกลกว่าที่หล่อนเคยคาดไว้มาก

แต่ชีวิตไม่ว่าจะสำเร็จหรือล้มเหลว ก็ยังต้องเดินต่อไป

จันทร์ยังลอยนิ่งอยู่ที่จุดเดิม สายตาเฉียบไวของหล่อนสังเกตเห็นเงาร่างหนึ่งก้าวตามมา ชายคนนั้นเดินตามหล่อนมาด้วยฝีเท้าสม่ำเสมอ หล่อนสาวเท้าไปตามจิ้งหะพกติ เสียงฝีเท้าที่ตามมาถี่ขึ้น สีหน้าหล่อนไม่เปลี่ยน ข้าเลี้ยงมองเงาร่างนั้นจากกระจกข้างรถยนต์คันหนึ่งที่จอดริมซอย หล่อนมองเห็นรถหลายคันจอดอยู่ริมทาง หนึ่งในนั้นเป็นรถพยาบาลคันใหญ่ ปรึบตานั้นหล่อนหลบที่หลังรถพยาบาลคันนั้น ทั้งของในมือ มือซ้ายกระซกคอเสื้อร่างที่เดินตามมา กระตุกเป็นพกกระบอกจิวจากกระเป๋าสะพายจ่อที่หน้าผากใครคนนั้น

“แกตามฉันมาทำไม?”

ชายคนนั้นตาเหลือกเมื่อเห็นปืน เงอะงะ เสียงสั่น “ปละ... เปลา่ ผมไม่ได้ตามพี่...”

ปิ่นของหล่อนจิ้มกดหน้าผากนั้นจนจมูม

“เอ้อ!... ความจริงผมตาม แต่ไม่ใช่อย่างที่พี่คิด”

หล่อนจ้องตาคู่่นั้น

“พี่ทำของหล่น ผมเอาของมาคืนพี่...”

หล่อนมองสิ่งของในมือของเขา จำได้ว่าเป็นขวดน้ำพริกเผาที่หล่อนเพิ่งซื้อจากร้านสะดวกซื้อ สายตาหล่อนสำรวจชายเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว เครื่องแบบพนักงานขายในร้านสะดวกซื้อแห่งนั้นทำให้หล่อนลดปิ่นในมือลง

“ขอโทษที ฉันนึกว่าคุณเป็นคนร้าย...”

“ไม่เป็นไรครับพี่...” เขายื่นของคืนให้หล่อน “...เป็นผู้หญิงระวังแบบนี้ก็ดีแล้ว...”

พนักงานขายร้านสะดวกซื้อคนนั้นหันร่างกลับเดินออกไป หล่อนเสียบปิ่นใส่ในกระเป๋า ก้าวเดินผ่านด้านข้างรถพยาบาลคันนั้น นาที่นั้นประตูรถพยาบาลเลื่อนออกกะทันหัน กลิ่นน้ำยาบางชนิดลอยมาปะทะจมูก...

พนักงานขายร้านสะดวกซื้อเดินออกจากจุดนั้น นึกซึ้งที่เจตนาดีของเขาทำให้เกือบถูกเข้าใจผิดว่าเป็นมิจฉาชีพ ไม่น่าแปลกที่ผู้หญิงพบบิน การอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ที่มีอาชญากรรมมากทำให้ผู้คนต้องรู้จักป้องกันตนเอง เขาเพียงไม่นึกว่าผู้หญิงร่างอรรคนั้นจะมีปฏิกริยาการป้องกันตัวไวเช่นนั้น หล่อนคงเจอเรื่องแบบนี้มาหลายครั้งจนปฏิกริยาการป้องกันตัวฝังอยู่ในสัญชาตญาณ วินาทีนั้นเขาหันกายกลับไป เขาไม่เห็นผู้หญิงคนนั้นแล้ว รถพยาบาลคันหนึ่งแล่นผ่านเขาไปซำๆ ไฟกะพริบบนหลังคารถกลบแสงจันทร์เสี้ยวจางบนฟ้า...

2

เขาติดต่อหล่อนไม่ได้มาตั้งแต่หัวค่ำแล้ว กำลังหงุดหงิดหลังจากโทรศัพท์หาหล่อนหลายครั้ง แบตเตอรี่โทรศัพท์ของหล่อนอาจจะหมด หรือว่าหล่อนไม่ได้อยู่นอกบ้าน? แต่ทำไมหล่อนไม่รับสายของเขาที่บ้านด้วย? บางทีหล่อนอาจจะเข้านอนแล้ว จึงไม่ได้ยินเสียงโทรศัพท์? แต่หล่อนไม่เคยนอนเร็วเช่นนี้ หรือเพราะเสียงโทรศัพท์ที่หล่อนกำลังดูอาจดังกว่าเสียงโทรศัพท์? หรือว่าหล่อนกำลังอาบน้ำ? ไม่น่าใช่

หล่อนรับโทรศัพท์แล้วสายดับไปกะทันหัน หรือว่าหล่อนรับโทรศัพท์ของเขาแล้วกดสายทิ้ง บังเอิญหรือตั้งใจ? ไม่น่าจะเป็นความตั้งใจเพราะหล่อนไม่มีนิสัยรับสายแล้วทิ้ง หากหล่อนยังโกรธเขาอยู่ก็จะไม่รับโทรศัพท์เลย ไม่ว่าจะเป็นเหตุผลใด เขาตัดสินใจคุยกับหล่อนในวันพรุ่งนี้เช้า

เขารู้ว่าเรื่องที่เขาคุยกับหล่อนในช่วงเช้านี้ทำให้หล่อนอารมณ์เสียและไม่คุยกับเขาทั้งวัน เขาเองก็อารมณ์ไม่ดี มันสะท้อนให้เห็นชัดเมื่อเขาร้องเพลงในคืนนี้เมื่อถึงตอนพัก เขาก็ยอมเป็นฝ่ายโทรศัพท์ไปง้อหล่อนก่อน เขาไม่ชอบให้ความรู้สึกไม่ดีฝังในหัวก่อนเข้านอน เป็นนิสัยที่ติดเขามาตั้งแต่เด็ก พ่อสอนให้เขารู้จักใช้ชีวิตให้ดีที่สุดในแต่ละวัน และทางหนึ่งก็คือการไม่เข้านอนยามที่ยังมีเรื่องค้างคาใจ

เขานอนหลับไม่สนิท เป็นอาการที่เกิดขึ้นเสมอหากมีเรื่องคาใจอยู่ ครั้นยามเช้าเสียงกริ่งในบ้านดังขึ้น เขาคคนแรกของวันคือนายตำรวจหนุ่มนาม ธนู จำริญจิตต์

เขาชอบตำรวจหนุ่มผู้นี้ เป็นคนทำงานจริงจังผิวดคนหนุ่มทั่วไป ทว่าเขานี้เขาไม่มีอารมณ์จะพบใครโดยเฉพาะอย่างยิ่งตำรวจ

ร.ต.ต. ธนูเอ่ย “อรุณสวัสดิ์ดีครับ พี่พุ่มรัก”

“น้องอย่ามาใส่ภษาขีตยวกับพี่ ฟังแล้วทำคันยุบยิบอยากถิบคน ต้องการอะไรก็ว่ามา?”

ตำรวจหนุ่มยิ้มยิงฟันด้วยรู้สึกอของเขาคี

“ผมขอโทษที่มารบกวนเวลานอนของพี่ แต่สารวัตรสามิตั้งให้ผมมาตามตัวพี่...”

“บอกว่าคุณตลันๆ”

“มีประชุมด่วนครับ เป็นคดีใหม่”

“ไฟไหม้โรงพักหรือ? หรือว่าเจ้านายมิ่งถูกไล่่ออก?”

“สารวัตรยังอยู่ดีกินดีครับ”

“กูไม่วาง กูจะนอน”

“สารวัตรยืนยันให้พี่ไป แม้จะต้อง...”

“ต้องอะไร?”

“เอ้อ! ต้อง... ใช้กำลัง”

เขาเลิกคิ้ว ยิ้มเป็นครั้งแรกในรอบยี่สิบสี่ชั่วโมง “เอางั้นเลยหรอ น้องธนูจำ

มิ่งนะหรือจะใช้กำลังกับกู? ตัวใหญ่กว่ามิ่งกูยั้งล้มมานักต่อนักแล้ว รู้หรือเปล่าว่ากูเรียนจบมวยเส้าหลิน ยูโต คาราเต้ กังฟูสายดำ”

ร.ต.ต. ธนุช่อนยิ้ม เอ่ยเสียงแผ่ว “สายดำต้องเป็นยูโตกระมังครับพี่ กังฟูไม่มีสายดำ ยกเว้นจะทำสายคาดเลอะ”

“มิ่งอย่ามาทวนตี้นกูแต่เช้า กูกำลังง่วง พุดผิตพุดถูก นี่มิ่งรู้จักเรียนเรื่องดีๆ จากเจ้านายมิ่งบ้าง ไม่ใช้วิชาทวนตี้น แต่ เออ! ความจริงเจ้านายมิ่งก็ไม่มีเรื่องดีๆ อะไรให้เรียนนี่หว่า นอกจากวิชาทวนตี้นชาวบ้าน”

“แต่สารวัตรสามิตก็มักบอกว่าเขาเรียนวิชานี้มาจากพี่”

“แล้วมันสอนวิชาลับลูกตีบของคนอื่นหรือเปล่า?”

“ใครจะตีบผม?”

“ไปกู”

“ใครคือ ไปกู?”

“กูไง!”

ตำรวจหนุ่มยิ้มแผล่ “โธ! เล่นมุขนี่เอง ตกลงพื้หน้าหล่อเสียงดีจะไปกับผมไหมครับ?”

“ถ้าพูดอย่างนี้แต่แรก กูก็ไปนานแล้ว ไปก็ไป จะไปเตะเจ้านายมิ่งสักทีช่วย!”

ห้องประชุมตั้งอยู่ที่ปลายทางเดินชั้นสองของอาคารมานานสามสิบปีแล้ว เก้าโธรมตลอดปีตลอดชาติ แต่มันเป็นสถานที่ที่พวกเขาไซคดีมานักต่อนัก เขาเคยถามสามิตว่า “เมื่อไหร่จะตกแต่งห้องประชุมใหม่ซักที โธรมเหลือเกิน...” เพื่อนตอบว่า “ก็ทำเรื่องของบจากเบื้องบนแล้ว คำตอบเบื้องบนคือ คุณว่างงานมากใช้ไหม จึงมีเวลาทำเรื่อง?” ดังนั้นห้องประชุมก็ยังคงสภาพความเก่าของมันมาจนถึงวันนี้

เขาก้าวเข้าห้องประชุม จำแสลงยิ้ม โบกมือให้เขา ร.ต.ต. สมศักดิ์ นิยมวางษ์ ทักทายเขาด้วยรอยยิ้มแวบเดียวเช่นเคย ส่วนสารวัตรสามิต 14 ยืนพังกำแพงมองเขาเงิบๆ

สามิตเอ่ยเบาๆ “นั่งลงก่อนสิ พุ่มรัก จะรับชา กาแฟ หรือน้ำเย็นดี?”

“อ๋อ! ทำไมวันนี้มีมารยาทดีนัก?”

“สบายดีไหม?”

“เอ๊ะ! วันนี้มีมึงมาวู้ดไหน?”

“วู้ดอะไร?”

“ลืมไปว่าภาษาอังกฤษมึงนี่ระดับเตรียมอนุบาล วู้ด แปลว่า ไม้ มาวู้ดไหน แปลว่า มาไม้ไหน”

สารวัตรไม่ยิ้ม ไม่หัวเราะ

“ไม่ขำหรือ?”

“ขำนะขำ แต่หัวเราะไม่ออก”

“ต้องผูกหรือ?”

“ต้องไม่ผูก แต่กำลังปวดหัว พุ่มรัก... มีข่าวไม่ดี”

“ถูกแฟนทิ้งรึ?”

“เป็นข่าวไม่ดีของมึงต่างหาก เพื่อน”

สามิตยืนมองของหนึ่งให้เขา นักสืบดึงของในช่องออกมา เป็นรูปถ่ายใบหนึ่ง เขาเห็นรูปนั้นแล้วสะดุ้งเฮือก

เป็นรูปผู้หญิงคนหนึ่งนอนหลับอยู่บนโซฟาสีดำ แสงโคมไฟสาดร่างนั้น เห็นใบหน้าชัดเจน คิ้วคางแก้มที่สลักในใจของเขา บนปลายเท้าของหล่อนวาง หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง เขาพิมพ์ “จันทร์แรม...”

“ใช่ จันทร์แรมถูกคนร้ายจับตัวไปเมื่อคืนนี้”

เขาหนึ่งงันไปชั่วขณะ

“เมื่อคืนนี้... มีน่าละจึงไม่รับสาย... ใครจับเธอไป?”

“เรายังไม่รู้ นี่เป็นหนังสือพิมพ์กรอบข่ายของเมื่อวานนี้ คนร้ายต้องการให้เราเรารู้ว่าจันทร์แรมยังมีชีวิตอยู่”

พุ่มรัก พานสิงห์ หรีตางหนึ่งไป

“เป็นไปไม่ได้ จันทร์แรมไม่มีศัตรู”

“การช่วยมึงคลี่คดีต่างๆ ก็เป็นการสร้างศัตรูไปในตัวแล้ว”

เขาเงยไปอีกอึดใจ

“ใครส่งรูปนี้มา?”

“คนชื่อมอเตออร์ไซค์รับจ้าง สอบถามแล้ว เขาไม่รู้เรื่องอะไร มีคนจ้างเขามาส่งของที่นี่”

“ของอะไร?”

สารวัตรซึ่งไปที่กล่องกระดาษบนโต๊ะ “กล่องเอกสารหนึ่งกล่องกับจดหมายฉบับนี้”

“คนร้ายต้องการอะไร?”

สามิต 14 ยื่นจดหมายแผ่นหนึ่งในมือให้เขา นักสืบรับมาอ่าน เป็นจดหมายพิมพ์ดีด ข้อความว่า

ถึงคุณพุ่มรัก พานสิงห์

ผมขอโทษอย่างสูงที่จับตัวคุณจันทร์แรมมากักขัง ขณะนี้เธอปลอดภัยดี ผมเพียงต้องการใช้เธอเป็นเครื่องต่อรองให้คุณพุ่มรักกระทำเรื่องหนึ่งให้ผม

สิ่งที่ผมส่งมาด้วยคือกล่องเอกสารบรรจุแฟ้มคดีเก่าคดีหนึ่ง นี่เป็นคดีแรกในเจ็ดคดี ทั้งหมดเป็นคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นช่วง 3-8 ปีที่ผ่านมา หากคุณพุ่มรักศึกษาคดีทั้งเจ็ดจะพบว่า ทุกคดีตำรวจจับคนร้ายได้หมดแล้ว และนักโทษในคดีทั้งเจ็ดก็กำลังรับโทษอยู่ในเรือนจำ บางรายก็เสียชีวิตไปแล้ว

ผมเชื่อด้วยเหตุผลบางประการที่เปิดเผยไม่ได้ว่า นักโทษทั้งเจ็ดคนซึ่งถูกจับและถูกลงโทษตามกระบวนการยุติธรรมนั้นไม่ใช่คนร้ายตัวจริง กล่าวโดยสรุปคือทั้งหมดเป็น ‘แพะ’ ข้อเรียกร้องของผมคือ ผมต้องการให้คุณพุ่มรักสืบหาคนร้ายตัวจริงในคดีทั้งเจ็ดมาให้ได้ โดยแลกเปลี่ยนกับชีวิตของคุณจันทร์แรม

ผมรู้ว่านี่ไม่ยุติธรรมอย่างยิ่งต่อคุณพุ่มรักและคุณจันทร์แรม และผมขอโทษอย่างสุดซึ้ง ผมรู้ว่าคุณจันทร์แรมมีความสำคัญต่อคุณมาก แต่ผมไม่มีทางเลือก ชีวิตของแพะทั้งเจ็ดก็มีความสำคัญเช่นกัน คุณคงเชื่อเหมือนกับผมว่าความยุติธรรมเป็นสิ่งที่เราต้องช่วยกันผดุงไว้ คุณเป็นนักสืบที่ผมไว้ใจว่ามีทั้งฝีมือและคุณธรรม คุณเป็นคนเดียวที่ผมเชื่อว่าจะคลี่คลายความจริงของคดีทั้งเจ็ดได้

ผมส่งข่าวผ่านสารวัตรสามิต ล้มมาฤทธิ์ เพราะรู้ว่าเขาเป็นตำรวจที่สุจริตคนหนึ่ง เขาน่าจะช่วยคุณได้ อีกประการ ทั้งเจ็ดคดีนี้เกิดขึ้นในห้องที่ของเขา ก่อนเขามารับตำแหน่งที่นี่ เขาย่อมมีข้อมูลมากพอที่จะช่วยให้งานของคุณราบรื่นขึ้น

อย่าพยายามตามล่าหาตัวผม เพราะไม่เกิดประโยชน์อันใด ยังคงยึดเวลาที่ คุณจันทร์แรมถูกกักขังนานออกไป วิธีเดียวในการช่วยคุณจันทร์แรมก็คือหาความจริงในคดีทั้งเจ็ด ทุกครั้งที่คุณพบความจริงในแต่ละคดี คุณจะได้รับข้อมูลขึ้น

หนึ่งจากผม เมื่อคลี่คดีทั้งเจ็ดแล้ว ก็สามารถนำข้อมูลทั้งเจ็ดมารวมกันเป็นที่อยู่ซึ่ง
คุณจันทร์แรมถูกขัง

ขอให้คุณพุ่มรักโชคดีในการทำงาน ผมขออภัยอย่างสูงในความไม่สะดวก

คนเลี้ยงแพะ

สามิต 14 สบตาเขา “นี่คือเหตุผลที่เราต้องตามตัวมึงมาโดยด่วน”

จำแฉงว่า “ไอ้หมอนี้บ้าหรือเปล่า?”

นักสืบว่า “เห็นชัดว่าเขาเตรียมการทุกอย่างรอบคอบ ไม่มีช่องโหว่เลย”

สารวัตรมองตาเขา “ติดต่อกันจันทร์แรมครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่?”

“เมื่อคืนนี้ตอนราวสามทุ่ม เธอรับสายแล้วไม่ทันพูด สายก็ขาด เชื่อว่าคง
เป็นเวลาที่เธอถูกคนร้ายจับ เพราะไม่เช่นนั้นเธอต้องโทร. กลับแน่”

นักสืบหนึ่งไปนาน แม่มริมฝีปาก “ตกลง ภูจะรับทำคดีทั้งเจ็ดนี้ ต้องทำไป
ต่อ?”

สารวัตรขยับกระดาษอีกแผ่นหนึ่งในมือ “นี่เป็นรายละเอียดของวิธีการ
ติดต่อกับคนเลี้ยงแพะ ลิงแรกก็คือ หากมึงตกลงรับงานนี้ เขาสั่งให้ลดธงหน้า
โรงพักลงครึ่งเสาแล้วค่อยชักกลับขึ้นไปตามเดิม แต่ต้องเป็นเวลา 10.30 น. พอดี ก็
คืออีกไม่เกินห้านาทีนี้”

“จัดการไปเลย”

สารวัตรพยักหน้าให้ธนู นายตำรวจหนุ่มถลันออกไปจากห้องทันที
พุ่มรัก พานสิงห์ มองออกนอกหน้าต่าง เห็น ร.ต.ต. ธนูลดธงลงครึ่งเสา รอ
ราวสองนาทีก็ชักธงขึ้นไปบนยอดเสาตามเดิม

นักสืบแม่มริมฝีปาก “แปลว่าคนเลี้ยงแพะเฝ้ามองเราอยู่ ณ ขณะนี้”

“คงเป็นเช่นนั้น แต่อาจเป็นคนของเขาก็ได้ เราไม่รู้ว่าคนเลี้ยงแพะประกอบ
ด้วยใครกี่คน คนเลี้ยงแพะบอกว่า ทุกครั้งที่คลี่คดีได้หนึ่งคดี จะต้องส่งรายงานการ
สืบสวนให้เขา”

“เขาต้องการละเอียดแค่ไหน?”

“ละเอียดพอที่จะใช้ในกระบวนการศาลเพื่อปล่อย ‘แพะ’ ให้เป็นอิสระ”

“เขาจะให้เราส่งรายงานให้เขายังไง? มีระดับนี้แล้วคงไม่ไว้ใจเราให้ไปส่ง
ถึงมือ...”

“เขาไม่ต้องการหลักฐานเพราะเขารู้คำตอบแล้ว เขาแค่ต้องการรู้ว่าเรารู้คำตอบจริงหรือไม่ เพราะเขาเชื่อว่าเมื่อเรารู้ความจริงแล้ว ก็จะจัดการช่วย ‘แพะ’ ออกมาแน่นอน”

“เขาจะเชื่อใจเราได้ยังไงว่าเราไม่มั่ว?”

“เขาเชื่อใจเราว่ารักความยุติธรรมพอที่จะไม่ปล่อยให้คนบริสุทธิ์ติดคุกต่อไป”

“แล้วเราจะสื่อสารกับเขาได้ยังไง?”

“เมื่อเรารู้คำตอบ ก็ให้ลงประกาศขายบ้านในหนังสือพิมพ์ธุรกิจไทย เช็กชั้นบ้านและที่ดิน เป็นข้อความโฆษณาของเอเยนต์ชื่อ พุ่มรัก หรือเพอร์รี่ ว่า ชายฟาร์มเลี้ยงแพะบนที่ดิน 7 ไร่ ตำบลจันทร์แรม สนใจติดต่อ... ตามด้วยชื่อคนร้ายที่มึงสืบพบ และหมายเลขโทรศัพท์ของ สน. นี้ เขาก็จะรู้ว่าใครคือคนร้าย...”

“มีตำบลจันทร์แรมในประเทศไทยหรือ?”

“ไม่มี แต่ไม่มีใครสังเกตหรอก เมื่อได้รับคำตอบแต่ละครั้งแล้ว เขาจะส่งหลักฐานว่าจันทร์แรมยังมีชีวิต พร้อมกับคดีใหม่มาให้ ไช้ครบเจ็ดคดีก็จะได้ข้อมูลเจ็ดชิ้นซึ่งประกอบเป็นสถานที่กักขังของจันทร์แรม และเราสามารถไปจับจันทร์แรมได้”

“เรามีเวลาน้อย จะลงโฆษณาได้เร็วแค่ไหน?”

“เรื่องนี้ไม่เป็นปัญหา คนเลี้ยงแพะรู้ว่ากูรู้จักเจ้าของหนังสือพิมพ์ธุรกิจไทยดี เพราะกุเคยให้ข่าวหนังสือพิมพ์เสมอ จึงสามารถขอพื้นที่ในหนังสือพิมพ์ได้ทุกเมื่อ”

ร.ต.ต. สมศักดิ์กล่าวว่ “กว่าจะสืบครบทั้งเจ็ดคดี คงกินเวลานานเป็นเดือนหรืออย่างแกงก็สองสามอาทิตย์ ฟันจันทร์แรมจะรอไหวหรือ?”

นักสืบพยักหน้า “สมศักดิ์พูดถูก คนเลี้ยงแพะมันคิดว่ากูเป็นทวดาหรือ?”

“ในโลกของคนข้างนอก พุ่มรัก พานสิงห์ อาจเป็นที่รู้จักในฐานะนักร้องเพลงลูกทุ่ง แต่ในวงการนักสืบและตำรวจ พุ่มรัก พานสิงห์ เป็นนักสืบมืออันดับต้นๆ คนหนึ่ง มึงเคยพิสูจน์ตัวเองแล้วว่าสามารถทำงานใต้แรงกดดันและเวลาจำกัดได้ อีกรายทั้งหมดนี้เป็นคดีปิดไปแล้ว เขามีเวลารอ”

“นั่นแปลว่ากูมีเวลาไม่มาก”

“แปลว่า เรา มีเวลาไม่มาก...” สารวัตรยิ้มบางๆ ตบไหล่นักสืบ

“...มึงคงไม่คิดทำงานพวกนี้คนเดียวไม่ใช่หรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อไม่มีผู้ช่วยอย่างจันทร์แรม?”

“ขอบใจ แต่กูอยากสืบหาไอ้เวรตะไลตัวนี้หรือฝูงนี้มากกระทืบมากกว่าทำคดี บ้าบอทั้งเจ็ดนี้”

สามิตว่า “ใจเย็นๆ เพื่อน เราไม่มีทางเลือก เราจะแบ่งเป็นสองทีม ทีมหนึ่ง มึงสืบคดีทั้งเจ็ด ส่วนอีกทีมหนึ่ง ฎกับเด็กๆ จะสืบหาคนเลี้ยงแพะเอง เราอาจรวบตัวมันได้ก่อนสืบคดีทั้งหมด”

“มึงจะเริ่มต้นยังงัย?”

“ก็เช็กตำแหน่งสุดท้ายที่จันทร์แรมใช้โทรศัพท์ อาจพบเบาะแสบางอย่าง”

พุ่มรัก พานสิงห์ ว่า “ปกติวันหยุดที่สัปดาห์นั้นจันทร์แรมไปซื้อของที่ร้านสะดวกซื้อตรงปากซอย ลองไปตรวจแถวนั้นดู อาจพบร่องรอย อ้อ! อีกอย่าง ร้านสะดวกซื้อติดกล้องวงจรปิดด้านหน้าสองสามตัว มันอาจมีเบาะแสดคนร้าย...”

“ไม่ต้องห่วง เดี่ยวเราจัดการเอง”

3

พุ่มรัก พานสิงห์ นั่งบนเก้าอี้ในห้องประชุม ฟังพินิจรูปผู้หญิงคนหนึ่งนอนหลับอยู่บนโซฟานั่นอยู่นาน โซฟาธรรมดาไม่มีอะไรพิเศษ จากหลังเลื้อนแต่พอมองเห็นว่าเป็นกำแพงสีขาว ส่วนหนึ่งเป็นประตูกระจกแบบเลื่อน หล่อนคงถูกโปะยา เขาหลับตา สูดลมหายใจเต็มปอด วางรูปนั้นลง ดึงเอกสารที่ละเอียดเพิ่มออกมาศึกษา คนเลี้ยงแพะเตรียมเอกสารต่างๆ มาอย่างดีเยี่ยม แบ่งเป็นหมวดหมู่ ทั้งรายงานรูปถ่าย แต่เขาอ่านไปได้ไม่นานก็วางแฟ้มลง ใจของเขากำลังสับสน เขาไม่เคยเป็นเช่นนี้มาก่อนในช่วงเวลาที่เป็นนักสืบ

สามิตตบไหล่เขา “กูเปลี่ยนใจแล้ว ให้สมศักดิ์จัดการอ่านคดีแทนมึงดีกว่า เขาเก่งเรื่องจัดการ ศึกษาทุกอย่างเป็นระบบ ให้เขาอ่านคดีทั้งหมดแล้วปริ๊ฟให้มึงอีกที”

“ไม่เอา ให้สมศักดิ์ไปช่วยตามล่าคนเลี้ยงแพะดีกว่า สมศักดิ์เคยเรียนเรื่องจิตวิทยาอาชญากรรมมา น่าจะเหมาะ ฎทำงานคนเดียวได้”

“ไม่ได้หรอก ด้วยสภาพจิตใจของมึงในตอนนี หวังมึงไม่โง่ อ่านอะไรไม่รู้”

เรื่อง มิ่งต้องการผู้ช่วยอย่างมาก”

เขาพยักหน้า

ไม่นาน ร.ต.ต. สมศักดิ์ก็มานั่งแทนที่เขา ขณะที่นักสืบไปนั่งในห้องสารวัตร

“ไอ้เสี่ยว ไม่ต้องห่วงหรอก เราเอาตัวจันทร์แรมกลับมาได้แน่”

นักสืบถามเพื่อน “ลองเดาดูซิว่าคนเลี้ยงแพะเป็นใคร?”

“น่าจะเป็นประชาชนธรรมดาแน่แหละ”

“ทำไมคิดอย่างนั้น?”

“เพราะผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการที่มิ่งคลีคลายคดีทั้งเจ็ดสำเร็จก็คือ ‘แพะ’ ดังนั้นคนเลี้ยงแพะน่าจะเป็นเพื่อนหรือญาติพี่น้องของนักโทษคนใดคนหนึ่ง”

“ทำไมไม่คิดว่าคนเลี้ยงแพะเป็นคนในวงการตำรวจ อัยการ หรือ ทนายความ?”

“เพราะหน้าที่ของตำรวจและอัยการคือลงโทษคนผิด ซึ่งในกรณีนี้ถือว่าจบสิ้นไปแล้ว และหากเป็นทนายความ เมื่อรู้ความจริงภายหลังว่ากระบวนการยุติธรรมลงโทษผิดคน ก็สามารถใช้กระบวนการกฎหมายช่วยคนบริสุทธิ์ออกมาได้ ดังนั้นกฎเชื่อว่าน่าจะเป็นแค่พวกเดียวกันคือพวกญาติมิตรของ ‘แพะ’ ”

“ถ้าเป็นประชาชนธรรมดา เขาหรือพวกเขาต้องมีเส้นสายในวงการตำรวจ หรืออัยการจึงสามารถนำข้อมูลทั้งหมดนี้ออกมาได้”

“ไม่ว่าเขาหรือพวกเขาจะเป็นใคร เราก็ต้องจับให้ได้”

“ประเด็นของกูคือ หากคนเลี้ยงแพะรู้แล้วว่าใครเป็นคนร้าย ทำไมไม่ส่งข้อมูลใหม่ให้อัยการโดยตรง หรือร้องต่อศาลฎีกา”

“คนเลี้ยงแพะอาจรู้เพียงว่าแพะเหล่านี้เป็นผู้บริสุทธิ์ แต่ไม่รู้ว่ามีใครคือคนร้าย จึงต้องพึ่งมิ่ง”

“นั่นกูตอบลุ่มลึลุ่มทำไปก็ได้ว่าใครคือคนร้าย”

“มิ่งจะทำอย่างนั้นได้จริงหรือ? คนเลี้ยงแพะรู้จักมิ่งดีว่ามิ่งเป็นพวกรักความยุติธรรม ไม่งั้นทำไมจึงมาทำงานนักสืบทั้งที่ไม่จำเป็นต้องทำเลย อีกอย่างคนเลี้ยงแพะรู้ว่ามิ่งเป็นเหมือนหมา คือกัดไม่ปล่อย”

เขายิ้ม “เฮ้ย! ไหงเปรียบเทียบหมาเล่าไฉน! เปรียบเป็นเสือสิงห์ก็ได้”

สามิตหัวเราะ “ก็แค่คลายเครียด”

“กูไม่คิดว่าคนเลี้ยงแพะจะทำอันตรายจันทร์แรมหรอก อย่างน้อยก็ไม่จนกว่าเราจบคดีสุดท้าย เรายังมีเวลา”

สามชั่วโมงถัดมา ร.ต.ต. สมศักดิ์ก็พร้อมที่จะสรุปคดีแรกให้พวกเขาฟัง นักสืบหนุ่มเอ่ยว่า “คนเลี้ยงแพะเตรียมเอกสารต่างๆ มาดี ให้รายละเอียดค่อนข้างครบถ้วน ทั้งภาพถ่ายที่เกิดเหตุ คำให้การของผู้ต้องหา พยาน ประวัติคนที่เกี่ยวข้อง ไปจนถึงรายละเอียดในชั้นศาล”

นักสืบมองดูแฟ้มรายงาน ทั้งหมดเป็นตัวพิมพ์ดีด พิมพ์อย่างประณีตเรียบร้อย แสดงว่าคนเลี้ยงแพะรวบรวมข้อมูลทั้งหมดมาอย่างตั้งใจ

“นี่มันไปชุดเอาหลักฐานพวกนี้มาจากไหน เหมือนขโมยมาจากแฟ้มตำรวจเลย”

“คนเลี้ยงแพะอาจเป็นตำรวจก็ได้...”

“หรือรู้จักตำรวจ หรืออัยการ... ช่างมันเถอะ เริ่มงานเลยดีกว่า”